

op den eigenaardigen weg, dien zij kozen: een kronkelpad! Smokkelaars! zou ik uitgeroepen hebben. Zie maar, iedere fiets is beladen met pak of tasch, ze trappen voort zonder omzien, en als we goed toelisteren, vangen we het woord douane op, dat herhaaldelijk met blijkbaare angst wordt uitgesproken. Zeker, het zijn smokkelaars!

Natuurlijk zouden we na een poosje ontdekt hebben, dat het geen smokkelaars, maar vredige toeristen waren, die in hun pak niet anders verborgen dan een oude jas of deken, die ze zouden gebruiken als bescherming tegen de nachtelijke kou en die liever niet wilden, dat anderen bekend werden met hun eigenaardig plan. Maar wat zou ik dan alweer een stof tot schrijven hebben gekregen, als ik eens een oogenblik in gedachten stil gestaan had — terwijl de fietsers hun weg vervolgden in de richting van Wesel — en kalm overwogen had, wat dat vijftal wilde doen in den vreemde. Was het niet dwaas, was het niet . . . ja, weet ik wat, om uit te gaan met zulke plannen? Hoe, in vredesnaam, moest dat afloopen?

Ik zie al een zenuwachtige dame met bevende vingers de 400 bladzijden van mijn roman omslaan om op de laatste pagina te zoeken naar de dooden en verminkten en van kou verkleumden. De kans op zoo'n succes heb ik nu verspeeld en daarom: Weg, romanstijl! Ik wil kalm vertellen van wat wij zagen en dachten op ons tochtje door Duitschland. 'k Vertel u *werkelijkheid!*

Vergun me daartoe eerst ons gezelschap aan u voor te stellen. We zijn met ons vijven uitgegaan, zooals u weet, en teruggekeerd met ons vieren. Laat de een, die zoo spoedig moest verdwijnen, vóór u staan in een geheimzinnig halfduister. Als ik hem noodig mocht hebben, zal ik hem roepen, en anders kan hij blijven staan. We doen dan alsof er maar vier de Duitse grenzen zijn overgetrokken. Henk en Ko, Jaap en ik, alle vier door hun eigenaardigheden onontbeerlijk. Ik weet heusch niet, wat ik zonder hen of zij zonder mij hadden moeten beginnen. Denk u één weg uit de vier en heel de reis is onuitvoerbaar, want . . . Henk had en was een Führer, Ko had een cyclometer, Jaap een freewiel met terugtraprem en ik een Polzeibremse. 't Nut van Führer en cyclometer ziet ieder, en die wij hadden waren bijzonder nuttig. Je hadt maar te spreken en dadelijk wist je, waar je was en hoeveel kilometers afgelegd waren. Jaap met zijn terugtraprem deed dienst als verkenner. Als hij er niet was geweest, waren we minstens tweemaal verpletterd tegen de rotsen. O Jaap, een engel was je. Ik zie nog hoe je stilstond op steile hellingen, en waarschuwend je hand in de hoogte stak als de helling te steil was, of geruststellend wenkte als 't wel zou gaan. Jammer maar, dat je in *beide* gevallen je hand *opstak* en ik gewoonlijk niet kon zien of dat geruststelling of waarschuwing beteekende. Ik heb er ook geen oogenblik aan gedacht, dat het nog anders kon. Enfin, ieder ziet, dat ik zonder dat drietal niets beteekend had. Maar nu zij zonder mij? Ook niets! want ik had de Polzeibremse. Ha, wat heb ik daar een genot van gehad.

Een bremse is een voetrem en als de Duitschers daar de Polzei bij zetten, willen ze zeggen, dat ze alleen dient om de politie op een afstand te houden. Aardig, niet waar? Nu, zoo'n rem had ik, en 't is merkwaardig hoe goed zoo'n ding werkt, zoolang je het gebruikt voor de politie. Diep verscholen onder het voorste spatbord brengt het iederen Polzeiëdiener in de meening, dat er een wets-overtreder te vatten is, wat het Duitse rijk, als het een vreemdeling betreft, 10 Mark rijker maakt. Zachtjes nadert de handhaver der wet, totdat op vijf pas afstands de bremse hem plotseling in het oog springt en halt commandeert. Maar meer stilstand kan de rem niet teweeg brengen, eer het tegendeel. Ik heb het één keer gewaagd, ze te gebruiken, maar nooit doe ik het weer. Nog ril ik als ik denk aan de snelheid, die ik toen bereikt heb, niet-tegenstaande mijn wanhopig drukken op de voetrem. Maar genoeg, ik had het over onze wederzijdsche onmisbaarheid en heb u, hoop ik, overtuigd, dat zij groot was.

(Wordt vervolgd.)

J. v. D.

ANTONS KRUIS.

I.

Een nieuwe vriend.

Hij was een echte jongen, flink, knap en vrolijk, maar — hij was mismaakt. Zijn fiere, manlijke geest zat gevangen in een moeilijk, kinderlijk lichaam; een last, die hem soms ondraaglijk zwaar scheen te worden. Maar deze klacht uitte Anton weinig, slechts fluisterend in zijns vaders oor, als deze hem 's avonds goeden nacht kwam zeggen, en het kussen van den armen jongen nat van tranen vond. En dan namen zij te zamen zijn kruis op en legden het aan de voeten van Christus in een van die eenvoudige, kinderlijke gebeden, die Antons aardsche vader hem geleerd had, gedurig op te zenden tot zijn God en Vader.

„Ziet u, vader,” zeide hij in een van die avondgesprekken, „wat ik zoo vreeselijk vind van mijn kruis, is, dat het *altijd zichtbaar* is. Andere jongens zullen ook wel eens een kruis te dragen hebben, maar ziet u, die kunnen dat kruis dan zoo af en toe eens neerleggen, om eens wat uit te rusten, en dan zien anderen het niet, en vergeten het weer. Maar mijn kruis, vader, is *altijd door* op mijn rug gebonden.”

„Hoe moeilijker het kruis is, hoe grooter de liefde,” antwoordde zijn vader teeder, terwijl hij zacht over Antons verwarden krullebol streek, „en mijn jongen weet toch wel, hoe meer hulp we noodig hebben, hoe meer we krijgen kunnen.”

„Dan moet ik zeker meer hebben, vader,” zeide Anton met een zucht. „Op 't oogenblik voel ik mijn kruis niet zoo erg, als ik in uw arm lig, zooals nu, vader, en 't donker is, en niemand bij mij is, dan u alleen. Maar morgen, als ik op ben, en iedereen mij zien kan, als ik b.v. alleen op straat loop . . . o, vader, dan kan het zoo ondraaglijk zwaar worden!”

„Vergeet nooit, Anton, dat de eeuwige armen *altijd* om u heen zijn, en dat ge nooit alleen zijt. Morgen is een gewichtige dag voor u — uw twaalfde verjaardag, en de eerste dag van uw schoolleven. Laat het een gewichtige dag zijn in de hoogste beteekenis des woords, Anton.”

„Ik zal mijn best doen, vader,” zeide Anton met een tweeden zucht. „Maar, denkt u, dat de jongens . . . er iets van zeggen zullen?” voegde hij er aan toe, terwijl zijn stem beefde.

„Mijn lieve jongen, er zijn ruwe en hartelooze jongens op de meeste scholen, en ik kan u niet beloven, dat er op 't gymnasium geen zijn zullen. Maar al heel gauw, Anton, zullen de meeste jongens over u denken zooals ge zelf zijt. En als ge oprecht en flink en rein van hart zijt — wat God geve, dat ge *altijd* blijven moogt! — zult ge u een plaats veroveren in hun hart en in hun leven.”

„Ik wou maar, dat het niet zichtbaar was, of dat ik het maar eens één dag onzichtbaar kon maken!” en wederom weerklonk een diepe zucht uit het bed. En toen plotseling met een heel anderen klank in zijn stem: — „Vader, ik wou zoo graag groote dingen doen, niettegenstaande mijn kruis! Zou dat kunnen?”

„Door Christus Jezus, die u kracht geeft,” antwoordde zijn vader op ernstigen toon.

Den volgenden dag was Antons verjaardag. Met van blijdschap stralend gezicht opende hij aan 't ontbijt zijn pakjes en brieven. Een zilveren horloge met ketting van zijn ouders — allergrappigste prulletjes van de kleintjes, die reeds lang centen en twee-en-een-halve-centstukken hadden opgespaard om iets voor Antons verjaardag te kunnen kopen.

„Al weer een boek van oom Willen! En o, kijk eens, wat een prachtig zakmes!” riep Anton uit, terwijl hij de pakjes één voor één openmaakte.

Hij zag er zóó gelukkig uit dien morgen, en zijn stem klonk zóó vrolijk, dat men het betraande gezicht van den vorigen avond bijna niet herkennen zou. Maar toen zijn moeder hem aanzag, werden haar oogen vochtig van dankbaarheid bij de herinnering aan het plechtige en heilige oogenblik,

toen Anton 's morgens in de kamer zijner ouders was gekomen en met hen neergeknield was, om dit nieuw ingetreden levensjaar aan God op te dragen.

„Ik ben zeer benieuwd, hoe 't op 't gymnasium zal zijn,” zeide Anton, toen de geschenken alle waren uitgepakt en bewonderd. „En wat zal 't prettig zijn, iederen dag thuis te komen en u en vader alles te kunnen vertellen! Ik ben toch zoo blij, dat ik extern kan zijn! 't Was heerlijk bedacht, dat we allen naar hier verhuisd zijn, om mij op 't gymnasium te laten gaan.”

„We moeten kwart voor negen weg, Anton, denk er om,” herinnerde zijn vader. En zijn moeder liet hen zelf uit en wuifde hen na, en de kleintjes drukten hun dikke, roode wangen plat tegen 't raam van de kinderkamer, om den „grooten broer” te zien weggaan.

De rector sprak heel vriendelijk met Anton. Het was ook zoo iets aandoenlijks, dezen armen, mismaakten jongen met zijn ernstig, bleek gezicht te zien, en te denken, dat hij zooveel tegen had in den wedloop des levens.

Zijn kennis en ontwikkeling bleken boven het middelmatige te zijn; zijn vader had hem zelf zorgvuldig onderwijs gegeven, en hij was van aanleg een knappe jongen, zoodat hij weldra bleek de jongens van zijn klas vooruit te zijn.

Maar hiervan wist hij nog niets den eersten morgen, toen hij voor 't eerst het schoollokaal binnen moest gaan, waar de jongens al bijeen waren. Maar Anton had moed geleerd in een levenslange lijdensschool, en alvorens binnen te gaan, stond hij een oogenblik stil, en deed een eenvoudig gebed, dat God met hem mocht zijn. Er zijn meer jongens, wien geleerd wordt te bidden, dat God met hen zal zijn in hun schooltijd, maar Anton had een werkelijker en inniger geloof dan dit. Hij vroeg God met hem te zijn in het schoollokaal op dien bepaalden dag voor dien bijzonderen nood. En het gebed werd verhoord.

Toen Anton binnentrad, zag hij alleen de welwillende, medelijdende uitdrukking op het gezicht van den leeraar, en niet de verbaasde blikken, waarmede de jongens hem aanstarden. Op een paar vragen van den leeraar antwoordde hij met de meeste vrijmoedigheid, en toen hij naar de plaats ging, die hem aangewezen was, kwam er een groote jongen met vriendelijk gezicht naast hem zitten, en fluisterde hem glimlachend in 't oor:

„Zeg, kereltje, ik zal wel voor je zorgen, hoor!”

Het zou dezen jongen verbaasd hebben als men hem verteld had, dat zijn vriendelijke woorden een gave Gods aan hem, en van hem voor Anton waren; want hij voelde niets dan een opwelling van medelijden voor den kleinen, mismaakten, nieuwen jongen, hij, die zoo groot en flink en sterk was — en zeide toen wat hem op 't hart lag, zooals hij dat gewend was. Zoo schijnen de dingen ons toe, die leven en ons bewegen, maar hoe anders zijn zij voor God, in Wien wij zijn!

Antons gezicht klaarde op, verhelderd door zijn mooien glimlach. „Dank je wel!” fluisterde hij terug. „Mag ik met je meekijken in je boek voor deze les?”

Zoo begon de vriendschap tusschen deze twee geheel verschillende jongens — Kees Vermeer, de president van de groote tennisclub en Anton Weeling, het mismaakte jongentje met den bochel.

Toen het gelezene mondeling behandeld werd, deed Anton het zeer goed. Hij sprak duidelijk, en zijn antwoorden zaten zóó goed in elkaar, dat een paar jongens zich verwaardigden er goedkeurend over te glimlachen.

„Zoo'n stumpert!” zouden zij gezegd hebben, als de leeraar er niet bij was geweest; Maar zij misgunden hem de mooie cijfers niet, die hij kreeg. Het scheen hun zoo iets vreeselijks toe, dat hij alleen maar op school vooruit kon komen — geen enkel spel ooit kon meedoen, of ooit deelen in de jongenspret van hun sportwereld.

Kees Vermeer nam hem onder zijn machtigen vleugel, toen de school uitging; en zelfs die jongens, die onaandoenlijk waren voor het hogere gevoel van medelijden en teederheid, dat de aanblik van Anton opwekte, hadden toch geen zin in botsing te komen met een zoo gewichtig personage, als de president van de groote tennis-club, en zoo geschiedde het, dat niemand waagde, een vinger naar Anton Weeling uit te steken.

„Wat zijn de jongens allemaal aardig en vriendelijk!” zeide Anton tot zijn nieuwen vriend. „Ik dacht, dat zij mij dadelijk over den grond zouden gegooid hebben.”

„Jou over den grond gooien!” lachte Kees. „Dat zijn onze manieren niet hier, hoor. En jij bent zoo'n ongelukkige stumpert!”

Antons gezicht werd vuurrood.

„Ik mag een stumpert zijn om te zien, maar ik zal uit alle macht mijn best doen,” zeide hij glimlachend na eenige oogenblikken van aarzeling.

„Ik voelde mijn kruis héél erg, toen hij dat zeide,” vertelde hij dien avond aan zijn vader, „maar natuurlijk wou ik Vermeer er niets van laten merken, dat ik 't mij aantrok. Hij was zoo vreeselijk aardig tegen me geweest den heelen dag, en verscheiden andere jongens ook.”

„Dat doet me plezier, mijn jongen. Draag je kruis maar moedig, ook dan als je het niet vergeten kunt.”

„Nee, ik kan 't nooit vergeten,” zeide Anton ernstig, „zelfs als niemand er ooit meer op zou zinspelen. Ziet u, vader, ik doe altijd mijn best om te denken, dat het een kruis is, dat ik voor den Heer te dragen heb. Als ik het zóó draag, dan — ja, heusch vader dan kan ik er zelfs trotsch op zijn, dat Hij mij zóó iets moeilijks te dragen geeft. Maar als ik daar niet aan denk, dan ben ik dikwijls lichtgeraakt en ongeduldig.”

„Uw kruis is als een groot pak, Anton, dat ge te torsen hebt — en alles is er in gebonden: verdriet, en moeite, en moedeloosheid, en misschien ook ongeduld. Maar er is een kostbare parel ook in het pak, mijn jongen — de parel van een zichzelf opofferenden geest. Begrijp je, wat ik bedoel?”

„O, ja, vader en als ik eenmaal mijn pak op aarde achter mag laten, dan mag ik de parel medenemen naar den Hemel.”

„Juist, Anton. Onze beste en heerlijkste schatten zullen wij voor niets achten, daar boven, in de tegenwoordigheid van onzen Heer en Zaligmaker. Maar het allerbeste, dat wij kunnen verwerven, zullen wij met vreugde aan zijne voeten nederleggen in dien dag,” voegde zijn vader er zacht aan toe.

(Wordt vervolgd.)

H. S. S. K.

VRAGENBUS.

Mej. C. S. te Gr. — Om van uw *huiduitslag* genezen te worden, moet u een geregelde kuur met homoeopathische middelen, een streng geregeld diët en wasschingen met *Resorcine-Salicyl-zwavelzeep* gebruiken. Wij raden u aan gedurende drie weken afwisselend *Arnica*, 3de decimale verdunning, en *Hepar sulfur*, 6de decimale verwrijving, ééns per dag in te nemen. Van de verdunning neemt u vijf droppels in een lepel water en van de verwrijving een mespuntvol droog op de tong, en wel des avonds vóór het naar bed gaan. Beide middelen kunt u alleen echt verkrijgen in een betrouwbare homoeopathische apotheek. Daarbij raden wij u aan voor goede verpleging der huid te zorgen door een lauw bad een of twee keer per week en wasschingen met bovengenoemde neutrale zeep. Wat het diët betreft zijn *sterk gezouten, gekruide en vette spijsen, kaas en alcohol* te vermijden. De nadruk moet gelegd worden op het gebruik van *groenten, vruchten en melk*, terwijl natuurlijk ook alle andere voedingsmiddelen, die niet verboden zijn, mogen gebruikt worden. Van groot belang is ook *geregelde lichaamsbeweging in de buitenlucht*.

midden in. En nu waren het geen droomers meer, nu stonden ze als een lange rij wachters aan beide zijden van het dal, heel stil en toch ook vol leven, vol heerlijk leven. 't Was nog in het begin van den zomer. Het dennengroen had nog niet zijn droeve, donkere tint en was hier en daar afgewisseld door frisch, jong loof, zooals een ernstig man, die een lang, zwaar leven voor zich ziet, het toch niet laten kan om als het zomer wordt, een bloem te dragen op zijn borst, zooals wij zelf, die ook het leven niet altijd blij kunnen aanzien, toch op dezen schoonen dag met blij gelaat en schitterende oogen genoten van al wat ons omringde, van de rivier, die kalm haar weg ging naar de laagte, van het groene gras, aan beide zijden, en bovenal van de bergen. Ik voel nog, nu dat alles al maanden voorbij is en er weer als het ware een blauw was lig over rivieren en bergen, die ik zag, ik voel nog de vreugde in mij van dien dag, neen, meer dan vreugde, dankbaarheid gevoel ik. O, 't was niet zoo dat het overweldigde. Dat was later in den Harz, maar 't was zoo wonderlijk kalm, zoo plechtig. Poëzie ligt er over alles, over de menschen, die werken net als hier, poëzie zelfs over de zwarte kolennijnen en beroekte fabrieken. Ik heb ze gezien, die poëzie, telkens weer heel dien langen dag, dat we voorttrokken langs de Ruhr.

(Wordt vervolgd.)

J. v. D.

ANTONS KRUIS.

II.

De wedstrijd van de kleine club.

Antons vriendschap met Kees Vermeer nam steeds toe. De groote jongen, die intern was, kon, met een uitdrukking van blijdschap op zijn gezicht, zijn kleine vriendje 's morgens, als hij kwam, tegemoetsnellen, en ontelbaar vele van de vriendelijke zettes, die hij hem gaf, om op de ladder van het schoolleven vooruit te komen. Dikwijls zaten zij ook naast elkander in de bank, want Anton hield met gemak de groote jongens bij in de lesuren; en het mismaakte jongentje was een en al bewondering voor den flink gebouwden, gespierden president van de groote tennisclub. Er was iets bijzonder zonnigs in Kees Vermeers voorkomen, zijn goudblond glanzende haar, zijn heldere blauwe oogen, de frissche, gezonde blos op zijn wangen, en de vroolijke, ondeugende glimlach, die bij de minste gelegenheid zijn geheele gezicht deed stralen — en dit alles had voor Anton een wonderlijke bekoring om de tegenstelling met zijn eigen diepe, donkere oogen en bleek kamer-achtig gezicht.

„'t Is zoo'n knappe jongen, moeder!” riep Anton op een keer uit aan 't eten. En niemand behoefde te vragen, wien hij bedoelde. „Gisteren heeft hij alweer een wedstrijd gewonnen.”

„Ja, hij is een flinke jongen,” antwoordde mevrouw Weening, op een toon, alsof zij tegelijkertijd aan iets anders dacht. Zij wenschte zoo vurig, dat Anton iets hebben kon van Kees overvloedige gezondheid en levenskracht.

„En wat denkt u, dat hij mij beloofd heeft? Vader, raad u eens. Ik ben zoo blij!” ging Anton voort met hoogroode wangen en schitterende oogen. En vóór mevrouw Weening kon antwoorden, ging hij verder:

„Hij zegt, dat ik ook tennis kan leeren spelen. Hij zal 't mij leeren, en als ik dan zóóver ben, dat ik met de kleine tennis-club kan meedoen, zal een andere jongen de ballen

voor mij oprapen en dan kan ik meespelen; denkt u eens, vader.”

Antons vader deelde van harte in zijn blijdschap, maar niemand hoorde den zachten snik, dien zijn moeder niet geheel bedwingen kon.

„Is dat de club, waar Kees Vermeer president van is?” vroeg zijn vader.

„O, vader!” Anton vond blijkbaar de vraag bijna een belediging, zijn held aangedaan. „Dat kan u denken! Hij is president van de Groote Club, waar alleen de knapste jongens lid van mogen zijn. De kleinere jongens, die pas beginnen, hebben een apart clubje, ziet u. Nu, en daarvan heeft Kees beloofd, mij lid te zullen maken.”

Den volgenden dag begonnen Kees' lessen in 't tennissen. Kees ging om vier uur met zijn beschermeling mee naar huis en zou bij hem blijven eten. Zij gingen naar den tuin, en zoowat een half uur gaf Kees hem makkelijke ballen. En als Anton den bal goed terugslong, was 't haast niet te zeggen, wie blijder was, het gebrekkige leerlingetje of de forsche meester. Den geheelen avond bleef Anton in een opgetogen stemming. Voor 't eerst had hij een blik mogen slaan in het jongensparadijs van de sportwereld, die, tot nu onherroepelijk voor hem gesloten scheen.

„Je hebt 't heel aardig gedaan voor een beginneling hoor,” zeide Kees om hem aan te moedigen.

„God zegene u, omdat ge zoo vriendelijk voor mijn jongen zijt!” fluisterde mevrouw Weening, toen hij na het eten afscheid nam, om weer naar huis te gaan.

„O, dat 's anders niets,” stamelde Kees, terwijl hij vuurrood werd. „'t Is ook zoo'n verbazend aardig kereltje, ziet u!”

Maar haar woorden bleven dien avond, onder zijn huiswerk door, in Kees' ooren klinken. En toen de slaapkamers alle al donker waren en geen geluid meer in huis werd gehoord, herhaalde hij ze nog eens bij zichzelf.

„Ik verdien dien zegen niet,” dacht hij. „Ik ben niet half zoo goed als Anton. Ik bid dikwijls niet, en zit wel eens te lachen in de kerk, en doe massa's verkeerde dingen. Maar ik kan er niets aan doen, ik houd van dat mannetje, en ik moet vriendelijk voor hem zijn.”

Tot deze bevredigende slotsom gekomen, keerde hij zich met een ruk om, en na eenige minuten sliep hij als een roos.

Het was de dag, dat Anton voor 't eerst aan een wedstrijd, dien de „Kleine Club” had uitgeschreven, zou deelnemen — en natuurlijk hadden zijn vader en zijne moeder beloofd te komen kijken. Kees Vermeer had gezegd, dat hij ook zou komen kijken, als Anton speelde, iets wat al de leden der „Kleine Club” het hoofd op hol had gebracht! Welk een eer, dat de president van de Groote Club zich wel verwaardigen wilde, een wedstrijd van de Kleine Club bij te wonen!

Kees had een soort nieuw spel voor Anton uitgedacht. Een niet al te groote kring werd getrokken, om de plaats, waar hij stond, en de tegenpartij moest haar ballen voor Anton binnen dien kring gooien, dan kon Anton ze terugslaan.

Welk een dag voor Anton! Hoe trotsch liep hij rond in zijn nieuwe, wit flanelen sportblouse, die zijn moeder zelf voor hem gemaakt had, — en hoe voornaam stond het, naar de kinderkamer te gaan, en de kinderneid en de kleintjes onder den indruk te brengen van gewichtige zinspelingen op „onzen clubwedstrijd.” Het was alles zólk een ongekende heerlijkheid voor Anton en zólk een geluk voor zijn ouders, dat zij God dankten, dat Hij aan hun arm, mismaakt kind deze ongedachte vreugde gegeven had.

„Gaat u nu mee, anders komen we nog te laat!” riep Anton opgewonden. Zijn ouders glimlachten om zijn haast, want het was nog een half uur te vroeg, maar zij zeiden niets en gingen gewillig met hun kind mee.

„Allo, jongens, haalt eens een paar stoelen. Mijn familie is meegekomen om den wedstrijd te zien,” voegde hij er trotsch bij. En toen, . . . al weer meer eer! . . . kwamen verscheiden leeraren met hun vrouwen op het veld, zelfs de Rector in eigen persoon kwam eens kijken . . . een heele kring van toeschouwers! Want zonder het te weten was de kleine Anton het groote aantrekkingspunt in den wedstrijd.

De klok sloeg, de jongens namen hun plaats in, en de gewichtige, kleine wedstrijd begon.

Eerst speelden er vier, waarbij Anton niet meedeed, en in blijde verwachting van het heerlijke, dat komen zou, zat hij aan zijns vaders voeten, en deelde met de levendigste belangstelling in het vlugge spel.

„Heerlijk, hé, vader?” zeide hij, opziend met schitterende oogen. „Denkt u, dat ik 't winnen zal?”

„Stellig en zeker, m'n jongen. Ik vind niet, dat die jongens zoo bijzonder goed spelen; me dunkt, je kunt het minstens even goed, zoo niet beter.”

Het spelen was gedaan.

Toen kwam Kees Vermeer met groote stappen naar Anton toe. „Ziezo, kereltje,” zeide hij, „nu moet jij aan den gang. Houd je nou maar kalm, en doe je best, dan heb je alle kans het te winnen!”

En toen het mismaakte jongentje naar zijn plaats op het tennisveld strompelde, en met zulk een stralend opgetogen gelaat met zijn raket in de hand, zich in postuur zette, waren zijn moeders oogen niet de eenige, die vochtig waren.

„Die arme jongen,” zeide de vrouw van een der leeraren, „ik heb toch zoo met hem te doen! Wat is zoo iets toch treurig!”

„Het is een beste jongen,” antwoordde haar man, „en hij heeft een rechte ziel in zijn misvormd lichaam. Ik vind, dat 't véél erger is, om in een recht lichaam een mismaakte ziel te hebben, en dat ziet men, helaas! veel meer op zoo'n groot gymnasium als dit is.”

En Anton deed 't goed. De jongen, die de ballen voor hem opraapte, liep zich buiten adem, en de toejuichingen van zijn schoolkameraden bewezen, dat de meesten hunner in hun harde, banale schooljongensharten nog wel een teer plekje hadden voor het arme, kleine bocheltje.

Slechts langzaam gingen de punten naar boven, maar Antons kant was aan de winnende hand. De toejuichingen namen toe, maar Anton bleef kalm. Hij had te lang zelf-beheersching geleerd in de school des lijdens om door lof of blaam het hoofd te verliezen op een gewichtigen post — en de opwindende van den beginne had plaats gemaakt voor een ernstige geestdrift voor den plicht, dien hij te vervullen had. Slechts in een spel, dat is waar, maar Anton had geleerd, dat men bij *al* wat men doet, steeds zoo goed mogelijk zijn plicht moest vervullen — en hij deed het.

„Four-five!” schreeuwden de jongens, toen het laatste spel door Antons tegenpartij was gewonnen. Het stond *three — five*; nog één set gewonnen, en Anton zou als overwinnaar uit het strijdperk treden. Maar de tegenpartij won, en de spanning vermeerderde.

„Love — forty! Love — game!”

„Bravo!” klonk het voor Antons beste *game*, die hij tot nu toe gespeeld had uit de rijen der toeschouwers. Het was het laatste. Weer stonden de *games four-five*. Anton had de laatste twee *games* gewonnen, en was nu een *game* op zijn tegenpartij vooruit. Hij kon nu met één *game* den wedstrijd winnen.

Aller oogen waren op hem gericht, en in de ademlooze stille weerklonk het oproepen der punten. „Thirty-forty!” Anton was een punt vooruit en kon het winnen . . . Met kracht sloeg hij een bal terug, dien zijn tegenpartij tevergeefs poogde te bereiken.

„Game and set,” klonk het, maar men wist het al, en overschreeuwde den uitroep met daverend applaus.

Anton had gewonnen, en trad, fier zijn raket op den schouder dragend, uit het strijdperk regelrecht naar de plaats waar zijn moeder zat. En Anton vergat zijn nieuwe waardigheid als gymnasiast en kuste zijn moeder, die hem in haar armen sloot.

„Pap-lammetje, Antonia!” riep een jaloersche jongen van de Kleine Club, die pas lid was geworden. Maar een flinke tik om zijn ooren van Kees Vermeer deed hem zwijgen en verder geen ander geluid voortbrengen dan eenige welsprekende „au's.”

„Vader,” fluisterde Anton, toen hij dien avond in diens

armen lag. „Ik moet u wat vertellen. Ik had gebeden, dat ik goed mocht spelen, niettegenstaande mijn kruis. Het was toch niet verkeerd voor een tennisspel te bidden, wel?”

„Neen, zeker niet, m'n jongen. Het was goed en natuurlijk ook. En nu zal ik je eens wat vertellen: Ik heb ook voor je gebeden, dat het goed mocht gaan.”

„U, vader!” riep Anton verbaasd uit.

„Ja, lieve jongen. Ik bid voor u in uw lijden, en waarom dan niet in uw vreugde? Want God is ook uw Vader, en een o, zoo veel betere vader dan ik ben, Anton. Hij heeft u oneindig meer lief en weet oneindig beter, wat ge noodig hebt. En daarom heb ik Hem gevraagd, of Hij u zou willen helpen om goed te spelen. En dit is het, wat God doen wil, *helpen om iets goed te doen*, ook de kleinste plichten, die Hij ons oplegt. En als we Hem hulp vragen bij onzen arbeid, dien Hij ons schenkt, waarom zouden we Hem dan niet vragen, onze vreugden — die Hij ons toch ook schenkt — te heiligen en te zegenen? En welk kruis wij ook te dragen hebben, wij kunnen altijd hulp en zegen van boven verwachten. Ziet ge, Anton, daarom bidden moeder en ik zooveel voor u, en deden het ook voor dezen middag.”

„Ik geloof, dat God mij bij mijn kruis ook heel wat gebeden geschonken heeft.”

„Zeker mijn jongen, en heel wat antwoorden op gebeden ook.”

„Ik had vanavond God voor zoo veel te danken, vader. Den heerlijken dag, en mijn goed spel, en de jongens, die allemaal zoo aardig tegen me waren,” ging Anton voort.

„Ja, zeker, Anton.”

„En voor een vriend als Kees Vermeer ook. Ik houd van hem, vader, hij is o, zoo aardig voor me. Maar, ziet u, van de hoogere dingen, u weet wel, daar weet hij niet veel van, geloof ik. Maar misschien is dat wel, omdat hij geen kruis heeft zooals ik.”

„Ik geloof, dat ge door uw kruis hem veel zoudt kunnen leeren, Anton.”

„O, vader, gelooft u dat heusch? Dan zou ik haast blij zijn, dat ik een kruis had. Want 't is 't eenige, wat ik voor hem zou kunnen doen, voor al de vriendelijkheid, die hij mij altijd bewijst.”

„Maak er een zaak des gebeds van, Anton. Het is best mogelijk, dat God met die vriendschap een bedoeling heeft, en dat gij Kees nog eens moogt helpen in een hoogere wereld, zooals Kees u geholpen heeft in de schoolwereld.”

BIJ NAME GEROEPEN.

Ik doolde in den vreemde en wist er geen pad;
Mijn hoofd was zoo krank en mijn hart was zoo mat.
Naar liefde verlangde mijn smachtend gemoed;
Toen trad mij uw liefde, o Heer, tegemoet.
Heer Jezus, Gij riept mij bij name.

Die stemme, zij drong tot in 't diepst van mijn hart;
Zij wekte daar vreugde, zij stilde daar smart;
Mijn dorst werd gelescht en mijn honger gestild,
Gij deedt het, mijn Heiland, zoo vriendelijk en mild,
Heer Jezus, Gij riept mij bij name.

Nog hoor ik dien roep, waar ik ga en ik sta;
Bij arbeid en rust klinkt die roepstem mij na.
En voert Gij uw volk uit de kampplaats omhoog,
Dan hoor 'k weer uw stem en dan ziet U mijn oog,
Dan roept Gij opnieuw mij bij name.

Mijn Heiland, hoe dierbaar, hoe heerlijk, hoe zoet,
Is uw stem voor 't aarzlend, schroomvallig gemoed;
Wat wijke of wankle, 't zij laat of 't zij vroeg,
Gij riept mij bij name, dat is mij genoeg.
Heer Jezus, Gij riept mij bij name.

(Naar het Duitsch.)

ALBERT.

warm te trappen? Ik heb dat beetje ongerief wel over voor het heerlijke gevoel, dat een mensch bezielt, als hij eens een keer ontwaakt met en in de natuur. Wat is het heerlijk de blijdschap te hooren, waarmee de dieren den morgen begroeten, wat is het heerlijk de zon te zien spelen met wolken van nevel!

De dag begon al weer goed. We kregen hoe langer hoe meer schik in ons leven. 't Was of alles voor ons klaar gemaakt was. Vijf minuten rijden en we kwamen aan een oude steengroeve met frisch water, dat uitlokte tot een bad. 't Kon niet mooier. De groeve lag in de diepte en was door boomen van den weg af onzichtbaar, zoodat geen sterveling ook maar zou vermoed hebben, dat een vijftal Hollanders daar toilet maakte. Bovendien dachten de menschen weinig aan een morgenwandeling. Kon 't mooier? Ja zeker, wacht maar even. 't Toilet was in orde, het ontbijt moest volgen en weer was 't als klaar gemaakt: een kolossale hoeveelheid boschbessen, zoo maar voor 't grijpen. Stel u nu eens even voor: helder water, brood in alle soorten, noten, worteltjes en boschbessen. Begint u ook te watertanden? Ja? Nu, we hebben nog heel wat boschbessen laten staan. 't Is even voorbij Herdecke, links van den weg naar Hohensyburg. Heel gemakkelijk te herkennen aan de steengroeve en verder aan het verrukkelijke gezicht, dat men na eenige minuten krijgt op het kasteel Hohensyburg. Hoog op een berg ligt het daar, omringd door boschrijke hoogten, eenig mooi! Als u dus lust mocht hebben . . . daar staan onze bessen voor 't plukken. En doe dan hetzelfde als wij: Zing uit volle borst een lied van vreugde. Laat de bergen het hooren, hoe vrij en blij ge leeft.

Maar één ding hoop ik . . . dat het vervolg van uw dag beter zal zijn dan de onze. Ach, wat hebben we dien dag tusschen Sweerte en Lappstadt gesukkeld. 't Was wanhopig! Bijna 100 K.M. hebben we getrapt op een zonnigen weg, waar we voortdurend op en neer gingen, telkens een eindje slechts naar beneden en dan een heel lang stuk naar boven.

En dat zou nog minder geweest zijn, als het was gebeurd in een mooie streek. Langs de Ruhr hadden we ook wel moeilijke stukken gehad en zonder morren door-gemaakt, want 't slot beloofde altijd de moeite. Maar hier ging het niet. 't Werd langzamerhand dwaasheid. Toen keken we de lucht eens aan. Daar was nu al dagen lang geen wolkje aan te zien geweest, maar wie verzekerde ons, dat het nog zoo zou zijn, als we de 250 kilometers, die ons nog van den Harz scheidten, hadden verwerkt? Neen, we moesten de kans waarnemen.

En zoo komt het, dat ik u moet uitnoodigen een paar zevenmijls-laarzen aan te doen en over te stappen naar Northheim, 't voorportaal van den Harz.

't Zou te veel worden, als ik al het schoone ging beschrijven, dat we daar in den Harz hebben gezien. De eene indruk verdrong den anderen. Laat ik daarom trachten een weinig orde te brengen in de uitgebreide stof en slechts vertellen van drie dingen, die mij boven alles geboeid hebben: van den Brocken, van de grot van Rubeland en van het Bodethal. Maar eerst een korte inleiding: onze aankomst in den Harz.

(Wordt vervolgd.)

J. v. D.

ALLERLEI.

Houten hoeden. Het is niet algemeen bekend, dat zeer veel stroo-hoeden niet gemaakt zijn van stroo maar van hout. Men gebruikt stroo voornamelijk van kanariezaad, een korensoort die in ons land zeer kort stroo en het bekende witte vogelzaad levert, maar die in Italië gekweekt wordt om het fijne stroo, dat daar een lengte krijgt van meer dan een Meter.

Vele stroo-hoeden zijn echter gemaakt van hout, dat door expres daarvoor vervaardigde schaven geschaafd wordt tot uiterst dunne planken, welke men door den vorm der schaven geribd, gekarteld, gegolfd maken kan naar verkiezing. In Duitschland gebruikt men gewoonlijk daarvoor wilgenhout; in Japan, waar het meeste houtstroo wordt gefabriceerd, gebruikt men meer populieren- en cypresenhout. De industrie bloeit zeer in Japan; honderd en twintig fabrieken houden zich daar tegenwoordig met deze industrie bezig.

ANTONS KRUIS.

III.

Het kruis wordt zwaarder.

Maar Antons schooltijd bestond niet geheel uit zonnige vakantie-middagen en succesvolle tennis-wedstrijden. Er kwamen ook moeilijke dagen, vervelende dagen, dagen met teleurstellingen, dagen met onaangenaamheden, maar Anton worstelde dapper bergopwaarts op zijn moeilijk schoolpad.

Maar toen kwam er een beproeving, die hem bijna knakte.

„Je vertroetelt dien jongen te veel, Vermeer,” zeide een der jongens op zekerem dag. „Je moet hem veel meer leeren op zijn eigen beenen te staan.” „Dat kan hij immers toch niet. Daar is hij te klein en te zwak voor,” antwoordde Kees.

„Klets en nonsens!” riep de jongen uit, die heel iets anders met den populaireren President van de Groote Club voorhad, dan kindermeid spelen voor een kleinen jongen. „Hij zal nooit ergens voor deugen, als je zoo met hem voortgaat.”

„Zoo! Geloof je dat heusch?”

„Wel, natuurlijk! — En bovendien, ik heb gehoord, dat de Club van de tweede klas een wedstrijd met ons houden wil. En wil ik je eens wat zeggen, Vermeer? Als wij ons flink trainen, dan zie ik niet in, waarom we 't niet best zouden winnen. Maar dan moet jij niet den geheelen dag dien Weenings aan je rokken hebben.”

Kees Vermeer hoorde de laatste opmerking niet, zoo opgewonden was hij over het vooruitzicht van den wedstrijd . . .

„Gunst, denk je dat heusch? — Verbeeld je, dat wij de tweede klas eens kopje onder kregen, hè? Maar dan trainen, hoor, trainen!” Kees Vermeer was op en top een sportsman.

„Morgen-middag beginnen?”

„Best, Morgenmiddag om twee uur. 't Weer is goed.”

Van dien dag af liet hij zijn kleinen vriend meer en meer aan zijn lot over, en Anton treurde in stilte, maar als er iemand thuis op zinspeelde, dan verdedigde hij Kees Vermeer uit alle macht, en vertelde, dat het van zelf sprak, dat de komende wedstrijd Kees geheel en al in beslag nam.

En de hard-hartige, jaloersche jongens waren er dadelijk bij om van den staat van zaken partij te trekken, en Antons verdriet te verergeren, tot het bijna ondragelijk werd. Als hij niet zoo jong reeds geleerd had te lijden, zou hij het niet hebben kunnen uithouden.

„Je mooie vriend heeft je eindelijk in den steek gelaten, hè?” zeide een van die kleine wreedaards.

Over Anton bleek gezicht vloog een donkerroode blos.

„Vermeer geeft alleen maar om sport,” beweerde een ander, „en daar kan je toch niet aan meedoen.”

„Ik kan wèl aan sport meedoen!” antwoordde Anton verontwaardigd.

„Ja! Mooi meedoen kan je, da's waar ook!” grinnikte een ander.

„Hij gaat aan een wedstrijd meedoen!” gilde een leelijke jongen met rood haar en zomersproeten.

„Wat zal 't zijn, ouwetje — wie 't hoogste springen kan?”

„Zijn baker heeft hem alleen in zijn wiegje laten liggen! Zoo'n stumpert, hè?”

De wreede jongens zagen eindelijk hun kans schoon, en deden feitelijk niets anders dan wraak nemen over de spelen, die zij, op hoog gezag van Kees Vermeer, tegen Anton Weenings verloren hadden.

Het was moeilijk te verdragen — dat geplaag en gesar — maar het moeilijkste van al was, dat Anton in het diepst van zijn gevoelig hart de jongens gelijk gaf. Hij wist, dat Kees Vermeer hem vergeten had, omdat hij geen deel kon nemen aan de wedstrijden, die komende waren, en een smartkreet rees op uit zijn ziel. — „Mijn kruis is te zwaar!”

De kring van rakkers om hem heen had geen medelijden, en zij gingen voort met hun wreed spel ten koste van hun

ongelukkig slachtoffer. Het kalme, bleeke gezicht van den mismaakten jongen, en zijn vast op elkander geklemde lippen schenen hen slechts te tarten tot nieuwe kwellingen.

„Paplammetje! Ga bij je moesie huilen, dat je lieve Keesje Vermeertje z'n dierbare Antoniaatje vergeten heeft!”

„En laat den kinderwagen voorkomen, dan kan hij naar huis rijden.”

„Hij kan niet eens meer praten, zoo'n wurm!”

„Hij kan ook niet veel anders.”

Maar zij vergisten zich. Anton kon zijn geest beheerschen, en wij weten, dat hij, die dat kan, „sterker is dan die een stad inneemt.”

Eindelijk nam het lawaai zóó toe, dat een der groote jongens tusschenbeide kwam, de bende uit elkander jaagde, en Anton van zijn beulen verlost.

Zijn ouders zagen, dat hij ongewoon bleek zag en stil was, maar zij wachtten wijselijk tot hun kind zelf vertellen zou, wat er was, en dat duurde niet laag.

„O, vader, ik zou het best kunnen verdragen, als Kees mij niet overboord gegooid had!”

„Misschien heeft hij het te druk met al die sport, zou je niet denken?”

„O, neen, vader; dat zou niets zijn. Natuurlijk moet Kees ze trainen, anders kwam er niets van terecht. Maar ziet u, vader, hij heeft zijn hart er op gezet, dat zijn club 't winnen zal — en — en ik kan er niets voor doen, ziet u!” De heer Weenings meende een zachten snik te hooren.

„Ja, ja, ik begrijp er alles van. Kom, Anton, geen waterlanders, jongen!”

„Neen vader, dat wil ik ook niet. Ik doe heusch mijn best mij flink te houden, als andere jongens wel eens — wat — ruw tegen me zijn — en dat kan ik wel verdragen, als alleen maar — o, vader! — als ik maar niet wist, dat Kees meer houdt van jongens, die hollen en springen en winnen kunnen dan van mij!”

Maar hoewel zijn vader zijn uiterste best deed, hem moed in te spreken en te troosten, bleef Anton er treurig uitzien, en scheen zijn gewone opgewektheid en veerkracht geheel zoek te zijn.

De jongens op 't gymnasium waren geheel vervuld van den komenden wedstrijd, en Anton voelde zich akelig eenzaam en verlaten, als zij op ieder vrij uurtje naar buiten renden, om zich te oefenen. Een van die nare jongens, die hem zoo geplaagd hadden, deed zóó zijn best, dat Kees Vermeer hem met loftuigingen overlaadde, en hoewel Anton een veel te edel karakter had, om hier jaloersch van te zijn, begon hij hoe langer zoo meer te verlangen, dat hij ook iets kon doen, om Kees te behagen, en mee te helpen om den wedstrijd te winnen. Maar hoe meer de club vooruitging, en hoe opgewondener Kees over alles werd, hoe meer de arme Anton zijn onmacht en het knellen van zijn kruis voelde.

Nu lag het volstrekt niet in Kees' bedoeling om onvriendelijk te zijn. Maar de komende wedstrijd nam zóó al zijn gedachten en zinnen in beslag, dat hij al het overige — zijn mismaakt vriendje inclusief — vergat. En Anton begroef zijn verdriet diep in zijn hart, liet er niets van merken, en glimlachte zóó vroolijk, als Kees eens toevallig iets tegen hem zeide, dat de groote jongen zich diets maakte, dat zijn vriendje 't best maakte, en dat 't misschien nog zoo kwaad niet was, dat hij hem eens een poos niet zoo aan zijn leiband liet loopen.

De dag van den wedstrijd brak aan. En Kees Vermeers verwachtingen werden niet beschaamd. Hij won met glorie, en Anton Weening schreeuwde zich heesch in 't hoerah-roepen bij ieder punt, dat gewonnen werd. Maar hij bleef zóó dicht bij zijn vader staan, die ook den wedstrijd bijwoonde, dat de heer Weenings zeer goed begreep, dat de arme jongen zijn verdriet diep voelde.

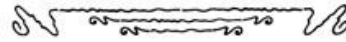
En na afloop van den wedstrijd kreeg Kees zooveel lof van de jongens van de hoogere klassen, en van de leeraren, dat zijn jeugdig hoofd geheel op hol raakte en — helaas — hij begon zich zelfs een weinig te geneeren over zijn vriendschap met het ongelukkige, mismaakte jongetje. Zoo scheen de zon van Antons schoolleven, die zoo hoopvol was opgegaan, achter sombere wolken schuil te gaan.

„Het was toch niet waar, vader, wat u dacht, dat mijn kruis Kees Vermeer iets zou kunnen leeren,” zeide Anton 's avonds op droevigen toon. „Ik had wel iets voor hem kunnen zijn, als ik groot en flink en sterk was geweest, en aan sport had kunnen doen. Maar, ziet u, in zijn hart minacht hij mij toch, dat ik het niet kan. En, weet u wat ik geloof? Dat Kees denkt, dat het allerbeste wat hij doen kan, is vriendelijk te zijn tegen ongelukkige stomperts, zooals ik ben. Dat er nog iets véél beters en hoogers noodig is, u weet wel, vader, dat begrijpt hij heelemaal niet.”

„Hij is niet de eerste jongen, die dat verkeerd inziet, Anton. Maar laten we voor hem bidden, dat God zijn oogen opene en zijn hart bekeere.”

„Ik heb zoo dikwijls gebeden, dat ik hem mocht helpen, want hij heeft mij zoo dikwijls geholpen. Maar ik denk, dat ik dat nu maar niet meer bidden zal,” voegde hij er treurig aan toe.

„Dat zou ik niet doen, m'n jongen. Bid of God hem genadig wil zijn, en vraag er gerust bij, of God uw omgang met hem daartoe zegenen wil. Want ik geloof zeker, als wij een innige begeerte hebben om elkander verder te helpen op den weg des levens, dat God ons dan de middelen er toe niet onthouden zal.”

VRAGENBUS.

B. V. te R. — De aangezichtspijn, waardoor u reeds zoo lang gekweld wordt, kan verschillende oorzaken hebben, b.v. een plaatselijke ontsteking, een holle kies, rheumatiek, enz. Zonder nauwkeurige beschrijving van den aard, en het optreden en de uitbreiding der pijnen is het niet goed mogelijk het gepaste homoeopathische geneesmiddel voor te schrijven. In gewone gevallen helpt dikwijls *Arsenicum 6de* decimale verdunning, als de pijnen periodiek optreden en een brandend karakter hebben. Het afwisselend gebruik van *Chininum arsenicosum* en *Magnesia phosphorica*, beide in de 4de decimale verwrijving twee keer per dag ingenomen, heeft ons herhaaldelijk bij neuralgie van de aangezichts-zenuwen goede diensten bewezen. Ook de aanwending van den constanten electrischen stroom, zéér zwak gedurende twee minuten elken dag op de pijnlijke plek toegepast, geeft in hardnekkige gevallen goede resultaten. Van groot belang is het koffie, thee en alcohol te vermijden, voor warme voeten te zorgen en nu en dan een kort koud voetbad te nemen, gevolgd door een krachtige afwrijving der voeten met een badhanddoek en daarna een flinke wandeling.

Mej. H. M. te W. — Na ontsteking van den blinden darm blijft er dikwijls een gevoel van pijnlijkheid in de rechter zijde van het onderlijf achter, dat door diëtfouten en oververmoeienis verergerd kan worden. Wij raden u aan van tijd tot tijd een dosis *Sulphur*, 12de decimale verwrijving te nemen, het gebruik van alle grove en prikkelende spijsen te laten, steeds voor geregelde ontlasting te zorgen en kouvatten en groote lichamelijke inspanning te vermijden. Ook het geregeld uitwendig gebruik van een zalf, bereid uit *lanoline* (9 deelen) en de *homoeopathische tinctuur van Belladonna* (1 deel) kan aanbevolen worden.

ANTONS KRUIS.

IV.

De zegen, dien het kruis bracht.

Den volgenden morgen kwam de bode van het gymnasium met een spoedbrief voor Anton.

„Jongheer Vermeer heeft een ongeluk gehad,” vertelde de bode aan den heer Weenings, die juist in de gang was, toen hij binnenkwam. „Hij is uit zijn kamer op het dak geklommen en toen gevallen; hij heeft zich leelijk bezeerd. En ze zeggen, dat hij den heelen nacht om jongheer Weenings geroepen heeft.”

In een oogenblik waren Anton en zijn vader op weg naar 't gymnasium.

„Is hij gevaarlijk gewond?” vroeg de heer Weenings op gedempten toon aan den dokter, toen zij naar boven gingen.

„Hij is zeer ernstig gewond, dat is al wat ik op 't oogenblik zeggen kan. Het is zijn been.”

„O, Kees!” riep Anton uit, toen hij zijn schoolmakker de hand gaf, „ik heb zoo met je te doen!”

„'t Is heel goedig van je, om naar me te komen kijken,” antwoordde Kees een weinig kortaf. „Ik heb je erg laten loopen den laatsten tijd, Anton!”

„Je bent een beetje te groot voor me, zie je, Kees. Maar nu je in bed ligt, is dat zoo erg niet meer. Ik zal bij je blijven, en we zullen 't wát aardig hebben samen.”

„Vergeef je me eerst, Anton? Zeg, heb je 't je erg aange-trokken?”

Maar Anton vertrouwde zichzelf niet, als hij sprak. Hij boog zich over Kees heen en drukte met kracht diens beide handen — en Kees begreep hem.

Gedurende een paar dagen waren de jongens veel bij elkaar, en Antons opgeruimd gebabbelen en vroolijke lach waren als zonnenschijn in de ziekenkamer. Helaas, het mismaakte jongentje voelde er zich maar al te goed thuis. Maar toen Kees meer pijn aan zijn been begon te krijgen, moest er een consult gehouden worden, en mocht Anton niet meer bij hem zijn.

„Mijn jongen,” zeide de heer Weening weinige dagen later op een morgen tot Anton, „ge kunt vandaag wel weer eens naar Kees gaan kijken.”

„Is hij beter?” vroeg Anton verrast.

„Ja, hij is beter dan hij was, hij lijdt veel minder pijn. Maar ge moogt wel heel vriendelijk voor hem zijn, want zijn been moet afgezet worden, en hij is diep ongelukkig.”

„Zijn been! O, vader, wat vreeselijk! Dan zal hij nooit meer kunnen springen of loopen! Ik ga dadelijk naar hem toe!”

„En God zij met je, mijn kind!” zeide zijn vader teeder.

De vreeselijke waarheid maakte zich eerst meester van den armen jongen, toen hij weer in het leven terugworstelde uit angsten en bewusteloosheid.

„O, Anton!” snikte hij. „Kom bij me! Help me! Jij bent de eenige, die het begrijpt!”

„Arme Kees!” fluisterde Anton met bevende lippen.

„Spreek met me; spreek met me!” riep de arme jongen met koortsachtige opwindung — „jij bent ook kreupel, en jij moet me nu helpen.”

En het mismaakte jongentje zette zich vlak naast hem neder, en praatte rustig en kalm met hem.

„Het lijkt heel erg, Kees, in 't begin, en 't is veel erger voor jou dan voor mij, want ik heb mijn kruis altijd gehad, — maar ik heb ook zooveel gelukkige dingen in mijn leven — en weet je, de allergelukkigste komen juist dóór mijn kruis. Om maar eens iets te noemen, je vriendschap, Kees, is een van de gelukkigste dingen van mijn leven, en ik weet zeker, dat ik die nooit zou gekregen hebben, als ik niet kreupel was geweest. Vele menschen zijn vriendelijk tegen me juist daarom — en verscheidene van de jongens ook; en zoo heb

ik zoo veel. En, Kees, jongen, het allerbeste is,” — zijn stem daalde tot een zacht gefluister — „dat je juist omdat je een kruis te dragen hebt, het nog veel meer noodig hebt, dat de Heere Jezus met je is, dan wanneer je heelemaal flink en sterk bent. En zie je, Kees, als je Hem noodig hebt, dan komt Hij ook,” zeide hij in zijn eenvoudige jongenstaal.

„Ik heb Hem nooit noodig gehad,” kreunde Kees. „Ik wou een beroemd sportman worden, . . . en nu is alles weg . . . alles, Anton!”

„Misschien zult ge nu heel iets anders wenschen te worden. Ik heb ook zoo dikwijls gewenscht dit of dat te zijn, Kees. Ik heb flink en sterk willen zijn, zooals andere jongens, — je weet niet hoe, Kees. Maar ik denk, dat ge *Hem* nu in de eerste plaats noodig zult hebben.”

„Ik heb iemand noodig, om me te helpen,” riep de zieke jongen. „Iemand, die heel sterk is!”

Antons gezicht klaarde op door zijn gelukkigsten glimlach.

„Niemand is zoo sterk en machtig als Hij, Kees. Dat zeg ik zoo dikwijls tegen mijzelf. Want wij, kreupele jongens, moeten wel leunen op iemand, die heel sterk is.”

„Jij schijnt er niet zooveel van te weten als ik, Anton.

„Een kreupele jongen” — dat klinkt zoo vreeselijk, vind ik.”

„Ik weet er nog veel meer van,” antwoordde de mismaakte jongen heel wijs. „Ik heb al afgeleerd, om het „vreeselijk” te vinden. Dat deel van mijn kruis heeft Jezus van mij weggenomen. Begrijp je 't, Kees?”

„Je spreekt over Jezus, alsof Hij je levende Vriend is,” zeide Kees ietwat verlegen.

„Dat is Hij ook!” antwoordde Anton eenvoudig.

„Vraag Hem dan of Hij de mijne ook wil worden.” — Tranen verstikten zijn stem. — „Ik heb Hem ook noodig . . . ik ben ook kreupel voortaan!”

En Anton vouwde de handen, en bad, en Kees bad mede — en voor 't eerst in zijn leven vroeg hij om genade aan Hem, die beloofd heeft: „Die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen.”

De tijd kwam, dat Kees Vermeer weer beter en sterker werd. Op dringend verzoek van Anton kwam hij zijn eerste vakantie bij de familie Weening doorbrengen. En daar leerde hij, toegepast op het dagelijksch leven en het onderling verkeer, wat Anton hem op zijn ziekbed van een leven in Gods gemeenschap verteld had.

Hij dorst nooit goed met iemand over zijn vernieuwd innerlijk leven spreken, behalve met Anton. Maar de jongere knaap was op geestelijk gebied verreweg de oudere, en zijn eenvoudig, kinderlijk geloof gaf Kees een nieuw ideaal voor zijn gebroken leven, en leerde hem zijn krukken opnemen met het ernstig besluit, het met Gods hulp zoover te brengen als Anton.

„Ik had nooit gedacht, toen je op 't gymnasium kwam, dat je zooveel voor me doen zoudt. Ik dacht alleen maar aan wat ik voor jou zou kunnen doen.”

„En dat heb je ook gedaan, Kees! Denk je, dat ik het ooit vergeten zal? — Maar geloof je, dat ik heusch iets voor jou heb gedaan, Kees?” voegde Anton er op ernstigen toon bij.

„Niemand ter wereld had voor me kunnen doen, wat jij hebt gedaan, kereltje! Toen ik ziek was, gaf ik om geen der jongens behalve om jou. En niemand had zoo precies kunnen begrijpen wat iemand, die op krukken loopt, noodig heeft, als jij.”

„O, Kees, als 't waar is, ben ik zoo blij,” zeide Anton op bijna fluisterenden toon.

„En nog meer, Anton,” ging Kees voort, terwijl hij zijn arm om Antons hals sloeg. „Ik heb nooit aan die andere dingen gedacht, vóór ik met jou kennis maakte. En toen je voor 't eerst op school kwam, Anton, en zoo goedig en aardig was, toen merkte ik aan je, dat je vroom was — en, zie je, door jou leerde ik voor 't eerst, dat vroomheid best kon samengaan met vroolijkheid en gezelligheid, want jou vroomheid was niets melk-pap-achtig, zooals ik altijd dacht, dat het was. En zelfs toen ik je zoo gemeen heb laten loopen, heb ik heel goed gemerkt, dat je er heelemaal niet kwaad om was. Maar toen mijn been er af moest, en ik begreep wat een

vreeselijk bestaan een mismaakt mensch heeft, toen zag ik duidelijk, dat je onmogelijk zoo flink en vrolijk onder alles kon zijn — uit je eigen. En toen heb ik geleerd, dat het Christus was, die je hielp. En ik weet nu, Anton, dat Hij mij ook net zoo helpen wil.”

„O, Kees!” zeide Anton, en hij kon bijna niet spreken van aandoening. „Ik ben nog nooit blij geweest, dat ik mismaakt was. Maar nu ben ik het, als mijn kruis jou dat geleerd heeft!”

„Zoo zie je, mijn jongen,” zeide zijn vader, toen Anton hem dit alles 's avonds vertelde, „het kruis, dat God je te dragen heeft gegeven, en dat zoo dubbel moeilijk scheen, omdat het altijd zichtbaar was, daarin was al dien tijd, zonder dat wij, menschen, het wisten, een zegen verborgen. Een zegen voor Kees, voor wien je zoo heel graag iets doen woudt — juist omdat het zichtbaar was. Er staat, dat wie God liefheeft, alle dingen medewerken ten goede. En als wij die werkingen ten goede niet zien van onze beproevingen, dan moeten wij ze toch gelooven, omdat God het ons gezegd heeft. Het lijden, dat God ons zendt, is nooit ten kwade, om ons te plagen, maar altijd ten goede, om ons of anderen te zegenen. Om zijn koninkrijk uit te breiden gebruikt Hij óók de lijdenswegen van zijn kinderen, groot en klein. Dat is het, Anton. Begrijp je me, mijn jongen?”

„O, vader, ik zie 't nu alles duidelijk. Zóó duidelijk, dat ik mijn mismaakt lichaam geen kruis meer wil noemen. Want als het werkelijk het middel in Gods hand is geweest om Kees Vermeer tot Christus te brengen — o, vader — dan is het een zegen en geen kruis!” riep Anton uit met stralend gezicht.

„Word maar niet overmoedig, kleine overwinnaar!” zeide zijn vader, de hand op zijn hoofd leggend. „Maar bid, dat Hij u die genade schenke, om uw kruis altijd zóó te dragen, dat ge een levend getuige moogt zijn van de liefde van Hem, die het u oplegde.”

(Vrij naar het Engelsch.)

H. S. S. K.

BIJBELTOEFENINGEN.

Bijbelsche personen.

1. Hij was een Koning die „goddelooslijk handelde in al zijn doen.”
2. Er wordt van hem gezegd dat hij wandelde in den weg van zijne moeder.
3. Zijn naamgenoot, de zoon van een goeden vader, werd vermoord.
4. Zijn grootvader kocht een berg, en bouwde er eene stad op.
5. Jericho werd tijdens de regeering van zijn vader herbouwd.
6. Even voor zijn dood verloor hij honderd soldaten, maar niet in den oorlog.
7. Hij bracht schande over een vroom man.
8. Hij vereerde een afgod welke slechts in één hoofdstuk genoemd wordt.
9. De „Engel des Heeren” zond hem een boodschap.
10. De inhoud van deze boodschap was een bestraffing en een veroordeeling.
11. Van zijn vader wordt ons medegedeeld dat hij eens „vastte en nederlag in den zak, en langzaam ging.”
12. Hij gaf een bevel dat niet uitgevoerd werd.
13. Hij stierf tengevolge van een ongeval en liet geen zoon na.

Oplossingen van deze Bijbeloefening in te zenden tegelijk met die van de vorige in den loop der maand Augustus.

VRAGENBUS.

J. Sch. te K. — *Neteluitslag* komt niet zelden voor als begeleidend verschijnsel van stoornissen der spijsverteringsorganen. Als uwe maag dus niet in orde is, is het noodig maatregelen te nemen om een normale spijsvertering te doen plaats hebben. Is deze oorzaak bij u uitgesloten, dan is het noodig op andere chronische ziekte-toestanden te letten. Bij de behandeling is een zacht diët van het grootste belang, het best is eenigen tijd zoo mogelijk geheel vegetarisch te leven. In elk geval moeten sterk gezouten en gekruide spijzen, vet, kaas en het gebruik van alcoholische dranken geheel vermeden worden. Als geneesmiddel zouden wij u voor den aanvang *Sulphur* in hoogere verwijving of verdunning en voorts plaatselijke wasschingen met azijnwater of eau de cologne aanraden.

Tegen het lastige *oorgervisch* uwer vrouw raden wij het gebruik aan van *China*, 6de decimale verdunning, 's morgens en 's avonds 5 droppels in water, benevens de geregelde aanwending van korte koude voetbaden (2 minuten lang.) gevolgd door een flinke wandeling, 2 of 3 keer per week.

O. te I. — Over 't algemeen is uwe leefwijze in overeenstemming met de regelen der hygiëne. Daar uwe bezwaren hoofdzakelijk door *zwakte der maagzenuwen* worden veroorzaakt, zouden wij u dringend aanbevelen, het rooken geheel te laten en ook met het gebruik van koffie en thee voorzichtig te zijn, d. w. z. ze slechts slap en in kleine hoeveelheden te gebruiken. Daarentegen kunt u gerust een glas goeden rooden wijn bij of na het middagmaal drinken. Wij raden u aan gedurende 14 dagen elken avond een Priesnitzschen omslag — den zoogenaamden Neptunus-gordel — om de maagstreek te leggen en uit uwe huisapotheek 2 maal daags 5 droppels of korrels *Nux vomica* in de 4de of hoogere decimale verdunning in te nemen.

C. v. O. te A. — Het doet ons genoegen te vernemen, dat de raad, dien wij u omtrent het zenuwlijden uwer zuster eenigen tijd geleden gegeven hebben, zulk een gunstig resultaat heeft opgeleverd. Niet het minst is dit ook te danken aan het nauwkeurig opvolgen van de gegeven voorschriften. Op uwe vraag of uwe zuster, die nu reeds hare gewone werkzaamheden weer heeft opgevat, nog door moet gaan met de behandeling, antwoorden wij, dat het in elk geval goed is, de hygiënische voorschriften nog geruimen tijd te blijven opvolgen, daar juist bij deze soort ziekte herhalingen niet zelden voorkomen. Ook zouden wij u aanraden het geneesmiddel nog eenige maanden twee keer per week te laten nemen en als nakuur 6 weken lang drie maal per dag een half theelepeltje *Sanatogen* (verkrijgbaar in elke apotheek) te laten gebruiken.

Voor het toezenden van een ansichtkaart uit het „hartje van Nederland” zal de „Vriend der gezondheid” u erkentelijk zijn.

S. J. te 's Gr. — De pijnen, waarover u klaagt, zijn van *rheumatischen* aard, ook de hoofdpijn schijnt met uw reumatisch gestel in verbinding te staan. Toch zouden wij u raden de borstkas eens nauwkeurig door een geneesheer te laten onderzoeken om vast te stellen of niet soms de longen hier of daar aangedaan zijn, daar dit van hier uit moeilijk te beoordeelen is. Wij raden u aan, een diët te houden, dat hoofdzakelijk uit goede meel-, melk- en eierspijzen, een weinig vleesch, veel groenten en gekookte vruchten bestaat, elken morgen een droge afwrijving van borst en rug met een badhanddoek uit te voeren en 's avonds den rug en de schouders met *lanoline* flink te laten inwrijven en masseeren.